

Sygn. akt IC 2993/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska – Szota

Protokolant: sekr. sąd. Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 6 000 zł i o ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. S. kwotę 2 000 (dwa tysiące) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2014 roku;

II. oddała dalej idące powództwo o zapłatę i powództwo o ustalenie;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 515,17 zł (pięćset piętnaście złotych 17/100) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 907,72 zł (dziewięćset siedem złotych 72/100) tytułem brakujących kosztów sądowych;

V. nie obciąża powoda pozostałymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Powód K. S. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2014 r. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powód wniósł nadto o ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ 1 lipca 2014 r.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 1 lipca 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego został poszkodowany, zaś odpowiedzialność za jego skutki przyjęła strona pozwana. Wskazał, że bezpośrednio po wypadku został przewieziony do (...) S.A. w P., gdzie udzielono mu porady lekarskiej, wykonano badanie fizykalne, badania RTG kręgosłupa szyjnego, badanie RTG celowane na Z. O., po czym wypisano go do domu z zaleceniem spoczynkowego trybu życia, utrzymywania kołnierza ortopedycznego przez okres 7 dni, zażywania leków przeciwbólowych, podjęcie leczenia w Poradni Neurologicznej oraz intensywną rehabilitację. Powód podał, że do dnia dzisiejszego nie jest w stanie normalnie funkcjonować z uwagi na utrzymujące się bóle głowy, karku i kręgosłupa, które zmuszają go dodatkowo do zażywania leków przeciwbólowych, co osłabia jego kondycję psychofizyczną. Podniósł także, że od dnia wypadku stał

się osobą nerwową, zmęczoną, osłabioną i boi się poruszać wszelkimi środkami transportu. Powód wskazał, że zgłosił roszczenie stronie powodowej, która odmówiła mu wypłaty zadośćuczynienia.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu podniosła, że nie kwestionuje, by w dniu 1 lipca 2014 r. doszło do kolizji drogowej pomiędzy pojazdem marki H. nr rej. (...) a pojazdem R. nr rej. (...), którego pasażerem był powód, jak również, że udzielała ochrony ubezpieczeniowej sprawcy tego zdarzenia. Zakwestionowała jednak, by w wyniku kolizji (która jej zdaniem polegała na niewielkim kontakcie pojazdów nieskutkującym wyzwoleniem energii) powód poniósł szkodę na osobie, zwłaszcza urazów skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia klatki piersiowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2014 r. powód, będąc pasażerem pojazdu marki R. nr rej. (...), w trakcie pełnienia obowiązków służbowych jako dowódca konwoju w Z. w K., uczestniczył w zdarzeniu drogowym, którego sprawcą był kierujący pojazdem marki H. nr rej. (...). Do zdarzenia doszło w K. na skrzyżowaniu pl. (...) z ul. (...). Sprawca wyjeżdżał z dworca (...) przy pl. (...) i włączając się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu prawidłowo pojazdowi marki R.. W pojeździe sprawcy uszkodzeniu uległo lewe tylne nadkole, natomiast w pojeździe, którym poruszał się powód pęknięciu uległ zderzak po lewej stronie poniżej reflektora, zarysowany (przetarty) został również klosz lewego reflektora.

Dowód:

- zeznania świadka W. K. – płyta CD k. 49
- pismo KPP K. z 15.07.2014 r. – k. 7
- protokół wyjaśnień poszkodowanego – k. 58
- protokół informacji uzyskanych od świadka – k. 59
- zeznania świadka A. K. – k. 61
- zeznania powoda – k. 61 v. – 62
- opinia zespołowa biegłych sądowych D. K. i M. B. wraz z protokołem z symulacji ruchu – k. 102 -111

Bezpośrednio po wypadku powód nie uskarżał się na żadne dolegliwości, na miejsce zdarzenia nie była wzywana karetka pogotowia.

Dowód: zeznania świadka W. K. –k. 47, nagranie-płyta CD k.49

W dniu wypadku powód udał się do (...) S.A. w P., gdzie stwierdzono u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, zalecono noszenie kołnierza S. przez okres 7 dni, doraźne zażywanie leków przeciwbólowych oraz kontrolę w poradni neurochirurgicznej. Po zdarzeniu powód leczył się w Centrum Medycznym (...) oraz korzystał z pomocy lekarza neurochirurga. W dniach od 2 do 31 lipca 2014 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Rehabilitacji nie odbył. Wypadek powoda zakwalifikowano jako wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby więziennej, zaś na mocy orzeczenia W. we W. z 3 grudnia 2014 r. stwierdzono u powoda 0% uszczerbek na zdrowiu.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 8 - 9
- zaświadczenie lekarskie z 13.08.2014 r. - k. 10

- informacje dla lekarza kierującego - k. 11 - 12

- pismo ZK w K. z 10.03.2015 r. – k. 54

- protokół powypadkowy nr (...) – k. 55 - 57

- orzeczenie nr (...) z 3.12.2014 r. – k. 60

- zeznania powoda – k. 61 verte – 62

W chwili zdarzenia powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, bowiem obowiązek ten nie dotyczy osób poruszających się pojazdem konwojowym. Na skutek zderzenia pojazdów powód uderzył brzuchem w przednią część samochodu.

Po wypadku powód odczuwał ból lewego ramienia przy skręcaniu głowy w lewą stronę. Bolała go również głowa i był ograniczony ruchowo. Dolegliwości bólowe pojawiały się głównie, gdy przez pewien czas pozostawał w jednej pozycji, przeważnie miało to miejsce rano, kiedy wstawał bądź w nocy, po przebudzeniu. Mimo kolizji, powód nie odczuwa lęku przed jazdą samochodem.

Dowód: zeznania powoda – k. 61 verte – 62

W chwili zdarzenia pojazd marki R. poruszał się z prędkością nie większą niż 25 km/h, zaś zmiany prędkości wynosiły nie więcej niż 5 km/h, co oznacza, że przeciążenia działające na osoby jadące tym pojazdem wynikały głównie z hamowania, co - z technicznego punktu widzenia - wyklucza możliwość doznania trwałego uszczerbku na zdrowiu w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa.

Skoro zaś nie doszło do istotnych przyrostów prędkości powyżej wartości uznawanej za progową, na powoda nie mogły zadziałać siły bezwładności skutkujące powstaniem trwałych urazów mechanicznych kręgosłupa. Jeśli przeciążenia związane z kolizją były niewielkie, to u powoda nie wystąpił typowy dla obrażeń kręgosłupa szyjnego mechanizm wyprostno – zgięciowy („whiplash”).

Obrażenia, jakich doznał powód w wyniku kolizji mogły skutkować przez kilka dni, maksymalnie kilka tygodni okresowymi bólami odcinka szyjnego z uczuciem napięcia mięśni karku z towarzyszącymi parastezjami palców rąk.

Dowód: opinia zespołowa biegłych sądowych D. K. i M. B. wraz z protokołem z symulacji ruchu – k. 102 -111

W wyniku wypadku powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa odcinka szyjnego skutkującego 3% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu (ustalonym w oparciu o pkt J 89a Tabeli oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Dz. U. z 2002 r. nr 234 poz. 1974 j. t.). Wypadek, w którym uczestniczył powód do chwili obecnej skutkuje bólami i zawrotami głowy, bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości czynnej i biernej, parastezjami kończyn górnych, szczególnie lewej. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych, niewielkim wysiłku fizycznym i zmuszają go do przyjmowania leków przeciwbólowych oraz w zasadniczy sposób utrudniają czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową. Wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego. Rokowania co do stanu zdrowia powoda są niepewne, przebyte urazy mogą w przyszłości przyspieszyć rozwój zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i powodować okresowe nasilenie dolegliwości.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii – ortopedii M. J. - k. 150 - 151.

Pod względem neurologicznym stwierdzono u powoda stan po urazie kręgosłupa szyjnego skutkującego 3% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Przebyty uraz wywołał zespół bólowy tego odcinka kręgosłupa z drętwieniami lewej kończyny górnej, dolegliwości te występują okresowo do dnia dzisiejszego. U powoda nie stwierdza się objawów uszkodzenia układu nerwowego ani obecności zespołu korzeniowego. Stwierdza się natomiast obecność

objawów kręgosłupowych pod postacią niewielkiego wzmożenia napięcia mięśni przykręgosłupowych w odcinku szyjnym, wzmożeniem napięcia mięśnia naramiennego po lewej stronie oraz niewielkiego ograniczenia zwrotu głowy w lewo. Długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu powoda nie jest sam fakt przebycia urazu kręgosłupa szyjnego, ale obecność i czas trwania zespołu bólowego związanego z wypadkiem, jak również zmiany pourazowe. Rokowania co do stanu zdrowia powoda są pomyślne, nie przewiduje się żadnych odległych następstw przebytego urazu, z biegiem czasu mogą, teoretycznie, nasilać się bóle kręgosłupa szyjnego, jednak związane one będą z pogłębiającymi się z wiekiem zmianami zwyrodnieniowo - dyskopatycznymi kręgosłupa. Po wypadku powód nie wymagał i nie wymaga pomocy osób trzecich przy wykonywaniu czynności życia codziennego.

Dowód:

- opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii E. T. - k. 180 - 181

- opinia uzupełniająca biegłej sądowej z zakresu neurologii E. T. - k. 198 - 199

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która odmówiła przyznania mu zadośćuczynienia i odszkodowania wskazując, że charakter uszkodzeń pojazdów uczestniczących w kolizji świadczy o tym, że nie mogło dojść do wygenerowania sił bezwładnościowych zdolnych do istotnego przemieszczenia powoda i w konsekwencji nie mogło dojść do uszkodzeń ciała.

Okoliczności bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o zapłatę zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Natomiast przepis art.361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Oczywistym jest, że mieć należało na względzie również przepisu ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz.1152 ze zm.).

Bezspornym było, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 1 lipca 2014 r., w wyniku którego szkody doznał powód K. S..

Dokonując ustaleń stanu faktycznego sąd oparł się na dowodach z dokumentów, zeznaniach świadków, przesłuchaniu powoda oraz opiniach biegłych sądowych.

Wobec częściowo odmiennych opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej i ortopedy traumatologa oraz neurologa rzeczą Sądu było ustalenie kwestii istotnych z punktu widzenia przepisu art.445 § 1 k.c.

Zgodnie z tym przepisem w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, a więc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej – tzw. krzywdy. Krzywda to cierpienia fizyczne, takie jak ból i inne dolegliwości, cierpienia psychiczne, które stanowią ujemne uczucia przeżywania w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą nastąpić w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za

całą doznaną krzywdę (G. Bieniek w: Komentarz do Kodeksu Cywilnego, Księga Trzecia – Zobowiązania, tom I, Wyd. Praw. Warszawa 1996, s.368). Na miarę krzywdy nie wpływa bowiem jedynie procentowo stwierdzony uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego.

W pierwszej kolejności zatem należało ustalić, czy zdarzenie z dnia 1 lipca 2014 r. spowodowało u powoda K. S. uszkodzenie ciała, czy wywołało rozstrój zdrowia.

Dokonując ustaleń uwadze Sądu nie mogły ująć protokół wypadkowy nr (...), orzeczenie nr (...) w sprawie ustalenia uszczerbku na zdrowiu, a także dokumentacja medyczna powoda. Strona pozwana oparła swoje stanowisko na opinii zespołowej. Zwrócić należy uwagę, że opinia ta w przeważającej mierze zawiera pewne założenia hipotetyczne, ponieważ brak było dowodów pozwalających na określenie prędkości początkowej samochodu marki R., śladów hamowania. W ocenie biegłych sporządzających opinię zespołową na podstawie uszkodzeń pojazdów doszli do wniosku, iż wielkości i zakres tych uszkodzeń być niewielkie, zwłaszcza, że dalsza eksploatacja bez dokonywania napraw była możliwa. Następnie biegli przeprowadzili analizę i w jej wyniku stwierdzili, że w wyniku zdarzenia nastąpił niewielki spadek prędkości samochodu marki R., największy w pierwszej fazie zdarzenia o rząd 5 km/h, a przyrost opóźnienia (przeciążenie) względem wynikającego z niego hamowania był pomijalnie mały. W odniesieniu do podnoszonych przez powoda obrażeń wskazali, że ze względu na nieprzypięcie powoda pasami nie wystąpiła zmiana kierunku przemieszczenia się głowy na skutek naciągu pasa i zatrzymania tułowia, co wyłącza działanie mechanizmu „whiplash”. Biegli podali, że z symulacji komputerowych zdarzenia wynika, iż zmiany prędkości samochodu R. na skutek samego zdarzenia były bardzo niewielkie, na poziomie 5 km/h, a przeciążenia działające na osoby jadące R. wynikały głównie z hamowania- samo hamowanie nie pozwala na uznanie możliwości doznania trwałego uszczerbku na zdrowiu w obrębie kręgosłupa szyjnego na skutek zderzenia nie doszło do istotnych przyrostów prędkości samochodu R. powyżej wartości uznawanej za progową, a tym samym nie mogły na powoda zadziałać takie siły bezwładności, które mogłyby skutkować powstaniem trwałych urazów mechanicznych kręgosłupa. Jednak według biegłych obrażenia, których doznał powód mogły skutkować przez kilka tygodni (2 - 3) okresowymi bólami odcinka szyjnego z uczuciem napięcia mięśni karku, towarzyszącymi parastezjami palców rąk. Obrażenia takie nie wymagają specjalistycznej pomocy medycznej, mogą być leczone ogólnodostępnymi lekami przeciwbólowymi, rozluźniającymi mięśnie odpoczynkiem, powstrzymywaniem się od wysiłku fizycznego i zmniejszeniem lub czasowym zaprzestaniem aktywności sportowej. Rokowanie według biegłych są pomyślne co do stanu zdrowia.

W związku z takimi wnioskami biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej nie sposób uznać, że u powoda nie doszło do żadnych obrażeń ciała. Biegli ci zwracali uwagę, że nie doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku przedmiotowej kolizji. Opieranie zaś stanowiska na niewielkich uszkodzeniach pojazdu i niewielkiej prędkości nie wyklucza doznania obrażeń ciała, a w konsekwencji zadośćuczynienia. Zatem nie można podzielić poglądu pozwanego (...) S.A., że w razie niewielkich rozmiarów obrażeń nie dochodzi do krzywdy po stronie poszkodowanego.

Z opinii biegłego sądowego ortopedy - traumatologa wynika, że powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa, a procentowy trwały uszczerbek wynosi 3 %. Biegła z zakresu neurologii wskazała natomiast, że powód doznał 3 - procentowego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W ocenie Sądu, zachodzą istotne różnice pomiędzy określeniem charakteru doznanych obrażeń ciała przez powoda. Zdaniem biegłych sporządzających opinię zespołową obrażenia trwały kilka tygodni, natomiast wg jednego biegłego doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu, wg innego do długotrwałego. Sąd w kontekście tych opinii miał na względzie różne specjalności lekarzy sporządzających opinie. Biegły z medycyny sądowej, nie posiada tak szerokiej wiedzy w dziedzinie ortopedii - traumatologii i neurologii, jaką mają ortopeda - traumatolog i neurolog, i każdy z nich nie jest specjalistą z innej dziedziny. Należy więc zwrócić uwagę, że chociaż stopień uszczerbku na zdrowiu był przez biegłych ustalany w oparciu o załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974), to już wysokość samego zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę dochodzonego w postępowaniu cywilnym nie mogła być krępowana odgórnie ustalonymi wskaźnikami celem przeliczania uszczerbku na zdrowiu na kwoty. Zatem przywiązywanie nadmiernej wagi do

charakteru uszczerbku na zdrowiu w sprawach wynikających z kolizji drogowych, a nie wypadków drogowych, gdzie zazwyczaj skutki są poważniejsze, jest chybione zdaniem Sądu. Uszczerbek na zdrowiu jest jednym z elementów na podstawie którego Sad ustala wysokość zadośćuczynienia, ale nie jedynym.

W ocenie Sądu, każda z opinii została sporządzona w sposób pełny i profesjonalny, lecz należy uwzględnić, że przez biegłych z różnych specjalizacji. Przeprowadzone dowody z dokumentacji medycznej i korespondencji stron nie budziły wątpliwości co do ich prawdziwości i autentyczności i nie były kwestionowane przez strony. Zeznania świadków w istocie ograniczają się do kwestii związanych z przebiegiem zdarzenia i nie mogą świadczyć w sposób jednoznaczny o krzywdzie powoda. Natomiast zeznania powoda są spójne z dokumentacją medyczną.

Związku z tym, nie można było pominąć, przy ustalaniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, że w wyniku zdarzenia doszło do urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa i powód odczuwał dolegliwości bólowe, na co wskazywali biegli w opinii zespołowej. Powód nosił kołnierz S., przebywał na zwolnieniu lekarskim przez miesiąc. Powód odczuwał ból promieniujący, a przebyty uraz wyzwolił zespół bólowy odcinka szyjnego kręgosłupa z drętwieniem lewej kończyny górnej. Opinie biegłych sądowych muszą być oceniane w kontekście dokumentacji medycznej przedłożonej przez powoda. Dolegliwości te niewątpliwie świadczą o krzywdzie doznanej przez powoda w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 1 lipca 2014 r. Jednak zwrócić należy też uwagę, że u powoda występują także zmiany chorobowe samoistne, co wykazało MR kręgosłupa szyjnego z dnia 5 września 2014 r., a o których mowa w opinii biegłej sądowej neurolog E. T.. W związku z tym nie sposób uznać, że wszystkie podawane przez powoda bóle głowy o odcinka szyjnego związane są z obrażeniami powoda doznanymi w kolizji z dnia 1 lipca 2014 r. Ponadto powód nie udowodnił zgodnie z przepisem art. 6 k.c. związku przyczynowego między szumami w uszach, zaburzeniami snu, koncentracji oraz lęku przed jazdą samochodem a zdarzeniem z dnia 1 lipca 2014 r. z tego względu nie można w tym zakresie mówić o rozstroju zdrowia powoda wynikający, z kolizji. Zresztą zwrócić należy uwagę, że w zeznaniach powód podał, że nie odczuwa lęku, gdy porusza się samochodem (k.62). Powód nie wykazał też, że obecnie ze względu na stan zdrowia spowodowany kolizją nie może w pełni korzystać z aktywności w czasie wolnym od pracy. Niewątpliwie długość leczenia u specjalistów podjęta przez powoda trwająca miesiąc po zdarzeniu i brak rehabilitacji muszą wpłynąć na wysokość zadośćuczynienia.

Te wszystkie okoliczności prowadzą do wniosku, że adekwatnym zadośćuczynieniem do doznanej przez powoda K. S. krzywdy w wyniku kolizji z 1 lipca 2014 r. będzie kwota 2 000 zł. Zadośćuczynienie w tej wysokości zrekompensuje doznawany przez powoda ból, odczuwane parastezje ręki, niedogodności wynikające z konieczności stosowania kołnierza ortopedycznego, konieczność wizyt lekarskich. Stanowisko pozwanego ubezpieczyciela podnoszącego, że opinie biegłych z zakresu neurologii i ortopedii traumatologii stoją w sprzeczności z opinią biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej jest nieuprawnione o tyle, że można też stwierdzić, iż opinia biegłych sporządzających opinię zespołową stoi w sprzeczności z opiniami biegłych specjalistów z neurologii i ortopedii - traumatologii. Strona pozwana zupełnie pomija, że opinia zespołowa sporządzona została w odniesieniu do założeń hipotetycznych, na podstawie symulacji, a ponadto, że kwestie związane z chorobami narządu ruchu i ich leczeniem należą do specjalności ortopedii i chirurgii urazowej (traumatologii), a nie medycyny sądowej. Oczywistym też jest, że zarówno neurolog, jak i ortopeda traumatolog nie posiadają wiedzy z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych, zwłaszcza przy założeniach hipotetycznych. Powództwo w pozostałej części podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych orzeczono na mocy art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powód zgłosił szkodę pismem z dnia 20 sierpnia 2014 r., zaś strona pozwana odmówiła wypłaty świadczeni pismem z dnia 22 września 2014 r. Zatem żądane odsetki ustawowe nie są przedczesne i nie naruszają terminu 30 - dniowego do wypłaty świadczenia.

Powództwo o ustalenie również podlegało oddaleniu w kontekście treści przepisu art. 442 ¹ § 1 k.c. oraz na tle ugruntowanego w tym przedmiocie orzecznictwa. Zgodnie z w/w przepisem roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zdaniem Sądu, w razie ujawnienia się u powoda

nowej krzywdy będzie on miała możliwość wystąpienia z nowym powództwem opartym na nowych okolicznościach pozostających w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 1 lipca 2014 r. W obecnym stanie prawnym wynikającym z ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. nr 80, poz. 538) przepis art. 442¹ § 3 k.c. pozwala stwierdzić, że nie występuje ryzyko przedawnienia ewentualnych przyszłych roszczeń powoda. W ocenie Sądu, wyrok ustalający odpowiedzialność na przyszłość strony pozwanej w razie pojawienia się nowej krzywdy nie będzie stanowił istotnego dowodu dla wykazania związku przyczynowego między nową krzywdą a wypadkiem. Sama ewentualność powstania innych skutków zdarzenia nie powoduje istnienia interesu prawnego (art. 189 k.p.c.). Niezależnie od powyższego, powód w żaden sposób nie wykazał, by w przyszłości jego stan zdrowia wywołany zdarzeniem z dnia 1 lipca 2014 r. skutkować miał jakimikolwiek dolegliwościami, tym bardziej że z opinii biegłych wynikają pomyślne rokowania.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces 33 %, przegrał w 67 %. Koszty powoda wyniosły łącznie: 2 534 zł (opłata sądowa 300 zł, 34 zł dwie opłaty od pełnomocnictwa, 1000 zł uiszczony zaliczki w całości wydane, 1 200 zł koszty zastępstwa procesowego zgodnie z obowiązującymi w chwili wniesienia pozwu przepisami). Strona pozwana poniosła koszty w kwocie 2 017 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczka w całości spożytkowana 800 zł, 1200 zł koszty zastępstwa procesowego). Z kosztów powoda należy mu się kwota 836,22 zł (2 534 x 33%), stronie pozwanej 1 351,39 zł (2 017 zł x 67 %). Zatem koszty strony pozwanej są wyższe i powód obowiązany jest jej zwarcie kwotę 515,17 zł.

W oparciu o przepis art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych strona pozwana obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 907,72 zł tytułem brakujących kosztów sądowych , ponieważ na wynagrodzenie biegłych Sad wyłożył tymczasowo 2 750,67 zł , a więc strona pozwana winna uiścić część proporcjonalną do przegranej, tj.33 %.

Sad nie obciążył powoda pozostałymi kosztami sądowymi na podstawie art.113 ust. 4 powołanej ustawy, ponieważ skutkowałoby to w zasadzie ściąganiem niemal całego zasądzonego świadczenia na poczet tych kosztów (1 842,50 zł).